కాఫీ తాగరు, ఆ నిష్ట మంచిదే కాని మీ అందరికి ఒక ప్రార్థన ఏమిటి అంటే మేము సాధన చేస్తున్నాము, బాగుపడిపోతున్నాము, మోక్షానికి దగ్గరగా వెళ్ళిపోతున్నాము. చాలామందికి పూజలేదు, జపంలేదు, వారు పాడైపోతున్నారు అని ఇటువంటి పిచ్చగొడవలు మీ బ్రెయిన్‌లోనికి రానివ్వవద్దు. అలా మీరు అనుకొంటూఉంటే ఎవరైతే పాడైపోయారు అని అనుకొంటున్నారో భవిష్యత్‌లో వారికంటే ముందు మీరు పాడైపోతారు. అది బాగా జ్ఞాపకం పెట్టుకోండి. మీకు దుఃఖం వస్తోంది అనుకోండి. ఎవడికో దుఃఖం వస్తోంది, ఆ దుఃఖపడేవాడిని నేను కాదు, నా స్వరూపంలో దుఃఖం లేదు అనే భావన మీకు బలపడితే దుఃఖం యొక్క వేగం తగ్గిపోతుంది. మీరు దేవాలయానికి వెళితే వెళ్ళండి మంచిదే. అంతేగాని ఎవరో దేవాలయానికి రావటం లేదు, వారు ఎందుకు పనికిరారు, వారు పాడైపోతున్నారు, ఇటువంటి గొడవలు అనుకోవద్దు, ఆ గొడవలు మీకు అనవసరం. ఇలా అనుకొంటే గుడికి వెళ్ళనివారు బాగానే ఉంటారు, మీరు పాడైపోతారు. మనం పెద్ద విషయాలలో జాగ్రత్తగానే ఉంటాము, ఇటువంటి చిన్న విషయాలలో అజాగ్రత్తగా ఉంటాము. చిన్నచిన్న విషయాలలో కూడా బహుజాగ్రత్తగా ఉండాలి.

(సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 31-05-07, జిన్నూరు)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా!

దక్షిణామూర్తి మౌనంగానే బోధించేవాడు. మౌనం కూడా భాషా శ్రవంతి. దక్షిణామూర్తి మౌనంతో భక్తుల సందేహాలు పోగొట్టి, వారికి శాంతిని ప్రసాదించేవాడు. దక్షిణామూర్తి అంటే శివుడి యొక్క అవతారం. కొంతమందికి సొంత ఆలోచన ఉండదు, ఎవరైనా ఏదైనా చెపితే అది భుజాన వేసుకొని తిరుగుతారు. అది అవివేకానికి గుర్తు. మనం ఏదైనా ఒక మార్గంలో ప్రయాణం చేస్తున్నాము అనుకోండి, ఆ మార్గం మంచిది కాదు అని ఎవరైనా చెపితే అది నిజం అనుకొంటాము, మనకు స్థిరబుద్ధి లేకపోవటం వలన అలా అనిపిస్తుంది. అవివేకం ఉన్న మనిషికి ఏది మంచి, ఏది చెడ్డ అనే విచక్షణ ఉండదు, ఏది స్వీకరించాలి, దేనిని త్యజించాలి అనే తేడా వాడికి తెలియదు. స్నేహాలు కూడా తగుమాత్రంగా ఉండాలి. అతిగా చేస్తే మనస్సుకు బంధం కలుగుతుంది, మనస్సు బాహ్యముఖానికి వచ్చేస్తుంది. ఇవి అన్నీ అవివేకంగా ఉన్నప్పుడు మనకు తెలియదు. పశులక్షణాలు లేకుండా అసలు మనిషి ఉండడు. అయితే కొంతమందిలో పశులక్షణాలు ఎక్కువగా ఉంటాయి, కొంతమందిలో తక్కువగా ఉంటాయి. మనలో ఉన్న పశులక్షణాలను తగ్గించుకోవటానికే సాధన. ఎంతో క్రమశిక్షణ ఉంటేనేగాని, ఆహారనియమం, వాక్కునియమం, మనోనిగ్రహం ఉంటేనేగాని మనలో ఉన్న పశులక్షణాలు తగ్గవు. మనం ఏమి చేస్తున్నాము అంటే మనలో ఉన్న పశులక్షణాలు తగ్గలేదు, మనకు ఆత్మజ్ఞానం కావాలి అని కోరుకొంటున్నాము. మనలో ఉన్న పశులక్షణాలు నశిస్తేనేగాని

మనకు ఆత్మజ్ఞానం కలిగే అవకాశం లేదు. మనకు రూపబుద్ధి, నామబుద్ధి పోలేదు. ఒక రూపంతోటి, నామంతోటి, పరిసరాలతోటి నీకు తాదాత్మ్యం ఉన్నంతకాలం నీవు కోటిజన్మలు ఎత్తినా నీకు ఆత్మజ్ఞానం కలుగదు. డబ్బాలో బియ్యం కదలకూడదు, ఇంట్లో మనుషులు దుంగల్లా ఉండాలి అని అనుకోవటం ఎటువంటిదో రూపబుద్ధి, నామబుద్ధి పోకుండా ఆత్మజ్ఞానం కావాలి అని అనుకోవటం కూడా అటువంటిదే. మీరు ఏ మార్గంలో ఉన్నా రూపబుద్ధి, నామబుద్ధి నశించకుండా మీకు ఆత్మజ్ఞానం కలుగదు. సాధనచేసి, సాధనచేసి ఎవడైతే పశులక్షణాలను తగ్గించుకొంటున్నాడో వాడిని పూర్ణమానవుడు అంటారు, వాడిలో మానవత్వం వికసిస్తుంది, అప్పుడు మనస్సు భగవంతుడి వైపుకు తిరుగుతుంది. ఇల్లు కట్టుకోవటానికి సిమ్మెంట్, ఇసుక, ఇటుకలు, ఇనుము, కలప ఇవి అన్నీ సమకూర్చుకొంటే గాని మనం ఇల్లు కట్టలేము. అలాగే ఆత్మజ్ఞానానికి ఏవి అయితే అవసరమో అవి అన్నీ సమకూర్చుకొంటేగాని మనకు ఆత్మజ్ఞానం కలుగదు. ఇల్లుకట్టుకోవటానికే ఇంత గొడవ ఉన్నప్పుడు మరి ఎంత క్రమశిక్షణ ఉంటే ఎంత సాధన ఉంటే మనకు ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతుందో మీరు చూసుకోండి. మనకు క్రమశిక్షణ లేదు అనుకోండి, సాధన లేదు అనుకోండి, జ్ఞానం మాట వదిలేయండి, పశులక్షణాలు కూడా తగ్గవు. వివేకం ఉన్నవాడికి ఏది అవలంభిస్తే మంచిది, ఏది మన సాధనకు ఉపయోగపడుతుంది, దేని వలన చెడ్డవస్తుంది అనే విచక్షణ ఉంటుంది. మనం వివేకం ఎంత వరకు పెంచుకొంటున్నాము అనేది జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలి. వివేకం పెరిగే కొలది మనస్సుకు లోచూపు కలుగుతుంది. అందరికి గురువులు అయిపోవాలి అని ఉంది. ఎవరికి శిష్యులుగా భక్తులుగా ఉండటం ఇష్టం లేదు. గౌతమబుద్ధుడు అంతటివాడు ఇల్లు త్యాగం చేసాడు, రాజ్యం త్యాగం చేసాడు, బుద్ధగయ వచ్చి తపస్సు చేసి జంతులక్షణాలను పోగొట్టుకొని జ్ఞాని అయ్యాడు. తరువాత సారనాథ్ వచ్చి బోధించటం మొదలుపెట్టాడు, గురువు అయ్యాడు. ఆయన చెప్పిన మాటలు కలకాలం, చిరకాలం నిలబడి ఉన్నాయి. మనం ఏమీ పోగొట్టుకోకుండా ముందు గురువు అయిపోవాలి అనుకొంటున్నాము, ఏదో నలుగురిని పోగేసుకోవటం, దుకాణం పెట్టటం, గురువు అయిపోవటం, ఇదో సరదాగా ఉంది. ఆత్మజ్ఞానం లేనప్పుడు వాడు గురువు ఎలాఅవుతాడు, జంతులక్షణాలు పోనప్పుడు వాడు గురువు ఎలా అవుతాడు.

వివేకం ఉన్నవాడు సాధన చేస్తాడు. ఏది సత్యం, ఏది అసత్యం, ఏది నిత్యం, ఏది అనిత్యం, ఎలా ప్రవర్తిస్తే మనకు ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతుంది, ఆత్మజ్ఞానం పొందటానికి కావలసిన సామాగ్రి ఏమిటి అని వివేకం ఉన్నవాడు తెలుసుకొన్నాక అప్పుడు సాధన ప్రారంభిస్తాడు. సాధన ప్రారంభించాక కూడా వాడికి ఆత్మజ్ఞానం వస్తుందని చెప్పలేము. మీరు ఎంత ధనవంతులు అయినా, పండితులు అయినా భగవంతుని దయలేకుండా మీకు ఆత్మజ్ఞానం

కలుగదు. చాలామంది డబ్బు పెరిగే కొలది అవసరాలు పెంచుకొంటారు. అవసరాలు పెరిగే కొలది మనస్సు పతనమవ్వటం ప్రారంభమవుతుందని వారికి తెలియటం లేదు. శరీరం మరణించాక ఈ డబ్బు కాని, పాండిత్యం కాని మన కూడా రాదు, పాడైపోయిన మనస్సు మన కూడా వస్తుంది. అందుచేత మీకు పరిస్థితులు బాగా ఉన్నా, డబ్బు పెరుగుతూ ఉన్నా అవసరాలు పెంచుకోవద్దు. పైసాలు ఉంటే జాగ్రత్త పెట్టుకోండి అంతేగాని అవసరాలు పెంచుకోవద్దు, అవసరాలు పెంచుకొంటే మనస్సు పాడవుతుంది, మనస్సు పాడైతే జంతులక్షణాలు పెరిగిపోతాయి. మళయాళస్వామివారి ఆశ్రమంలో ఇల్లు కడుతున్నారు. ఇంటికోసం ఒక బండిమీద ఇనుప ఊచలు వేసుకొని వస్తున్నారు. ఆ బండిని లాగటానికి ఎద్దులు చాలా కష్టపడుతున్నాయి. ఆ ఎద్దులు చాలా కష్టపడుతున్నాయి అని మళయాళస్వామి వారితో అంటే పూర్వజన్మలో వారు మనుషులే, వారు భక్తులను పీడించి, హింసించి జంతులక్షణాలను పెంచుకొని ఎద్దులుగా పుట్టారు అని ఆయన చెప్పారు. అవివేకంలో నుండి వివేకంలోనికి రావాలి, వివేకంలో నుండి సాధనలోనికి వస్తాడు. సాధనలోనికి వచ్చాక భగవదనుగ్రహం ఉంటే తరిస్తాడు. సాధన చేసినంతమాత్రం చేత తరిస్తాడు అని చెప్పలేము, దైవానుగ్రహం లేకుండా దైవాన్ని పొందలేడు.

సహజస్థితిని పొందేవరకు నీవు శరీరాలను మోస్తూ ఉండవలసిందే. మోక్షంలో శరీరాలు ఉండవు, మోక్షం వచ్చేవరకు శరీరాలు ఆగవు. భగవాన్ ఏమని చెప్పారు అంటే గాఢనిద్రలో ఉండగా శరీరానికి నీకు ఎట్టి సంబంధం లేదు కాని నిద్రలో నీవు ఉన్నావు. శరీరమే నీవు అయితే నిద్రలో శరీరంతో సంబంధం లేకుండా ఎలా ఉన్నావు? గాఢనిద్రలో నీకు మనస్సు గొడవలేదు, శరీరం గొడవలేదు. ఆ రెండు నీవు అయితే గాఢనిద్రలో మనస్సులో నుండి, శరీరంలో నుండి ఎందుకు విడిపోతున్నావు, ఆ రెండూ నీవు కాదు. జాగ్రదవస్థలో సాధన చేసి ఆ రెండూ పోగొట్టుకొంటే ఈశరీరానికి చావురాకముందే నీకు మోక్షం కలుగుతుంది. చాలామంది మేము కర్మ అనుభవిస్తున్నాము అంటారు. పరిస్థితులు బాగుంటే మంచికర్మ, పరిస్థితులు బాగా లేనప్పుడు చెడ్డకర్మ అంటారు, అదీ కర్మే, ఇదీ కర్మే. మీరు కర్మ అనుభవించకండి అంటున్నారు భగవాన్. దీనికి ఒక సూత్రం చెప్పారు. సర్వసాధారణంగా మనుషులు జరిగిపోయిన గొడవలు తలపెట్టుకొంటూ ఉంటారు. ఇలా జరిగిపోయిన గొడవలు తలపెట్టుకోవటమే కర్మ అని చెప్పారు. అప్పుడు లాభం వచ్చింది, ఇప్పుడు నష్టం వచ్చింది, మేము పుట్టింట్లో సుఖపడ్డాము, ఇప్పుడు అత్తవారింటి దగ్గర కష్టపడుతున్నాము, అప్పుడు పరిస్థితులు బాగున్నాయి, ఇప్పుడు పరిస్థితులు బాగాలేదు అని ఇవి అన్నీ జ్ఞాపకం పెట్టుకొని, వాటినే స్మరిస్తూ కర్మ అనుభవిస్తున్నారు. ఈ గొడవ వదిలేయండి అని చెప్పారు.

మీకు ఒక సాధన లేదు, దేవుడి గొడవ లేదు, ఇంటి దగ్గర ఖాళీగా కూర్చొని, సోమరితనంగా ఉంటూ జరిగిపోయిన గొడవలు తలపెట్టుకొని కర్మ అనుభవిస్తున్నారు. దేనికి మీరు కర్మ అనుభవించటం? జరిగిపోయిన గొడవలు మర్చిపోండి, అవి మంచివి ఉండవచ్చు, చెడ్డవి ఉండవచ్చు. జరిగిపోయిన గొడవలు మర్చిపోతే మీ మనస్సుకు లోచూపు కలుగుతుంది, మనస్సుకు శాంతి కలుగుతుంది, మీకు ఆత్మజ్ఞానం తొందరగా వస్తుంది. సాధన చేసినవాడికి బుద్ధిలోని దోషాలు పోతాయి అంటే పాపం పోతుంది.

లోకానికి మూలం డబ్బు. లోకానికి సంబంధించిన గొప్పలు కావాలంటే పైసాలు ఉండాలి. ఒక సామెత ఉంది. డబ్బు ఉన్నవాడికి వీపు మీద కురుపు వేస్తే ఊరంతా తెలుస్తుంది, డబ్బులేనివాడికి కేన్సర్ వచ్చినా తెలియదు. ఇవి అన్నీ కాలక్షేపం కోసం చెప్పటం లేదు. అందులో ఉన్న ప్రమాదం తెలుసుకొని వాటిలోనుండి బయటపడటం కోసం చెపుతున్నాము. సబ్జెక్టు బాగా శ్రవణం చేయాలి. అవసరం లేని గొడవలలోనికి వెళ్ళవద్దు, తిండి దగ్గర జాగ్రత్తగా ఉండాలి. మీ శరీరానికి ఏ వస్తువులు పడవో వాటిని వదిలేయాలి, రాజీపడకూడదు. మీకు అలవాట్లు ఉన్నాయి అనుకో వాటిని తప్పిస్తే అలవాట్లు పోతాయి. ఒకేపని నాలుగుసార్లు చేస్తే అది అలవాటు అంటారు. దానిని చేయటం మానేస్తే అలవాటు లేదు. మనిషి పాడైపోవటానికి అలవాట్లే కారణం. కొంతమంది పైకి బాగుంటారు, లోపల కుళ్ళిపోయి ఉంటారు. దీనికి కారణం లోపల ఏవో అలవాట్లు ఉంటాయి. సారా తాగే అలవాటు ఉన్నవాడిని సారాతాగటం మాన్పించారు అనుకోండి, ఆ కుటుంబానికి అంతటికి సహకారం చేసినట్లు అవుతుంది. సారా తాగేవాడికి పది రూపాయలు ఇవ్వటంకంటే, ఆ అలవాటులో నుండి బయటకు తీసుకొని వస్తే కుటుంబం బాగుపడుతుంది. అయితే దానికి ఎంతో ప్రేమ, శాంతి, జ్ఞానం, శక్తి ఉండాలి. ఇవి అన్నీ లేకుండా ఒక మనిషిని అలవాటులో నుండి బయటకు తీసుకొనిరాలేరు. దేహప్రారబ్ధాన్ని బట్టి ఇవి అన్నీ జరుగుతాయి, ఇవి అన్నీ జ్ఞాపకం పెట్టుకోవద్దు అంటున్నారు భగవాన్. మన శరీరం భూమి మీదకు వచ్చినది మొదలు చనిపోయే వరకు దైవప్రణాళిక ప్రకారం జరిగిపోతుంది, అస్తమాను ఆ గొడవలు అన్నీ మనస్సులోనికి తెచ్చుకొని బాధపడకండి. ప్రారబ్ధం ఎవరు అనుభవిస్తారు? మనస్సు అనుభవిస్తుంది. అది నీవు కాదని తెలిస్తే ఇంక నీకు ప్రారబ్ధం ఏమిటి? నీ జీవితంలో ఏ సంఘటన జరిగినా అది భగవంతుడికి తెలియకుండా జరగటం లేదు. ఇంక కర్మ, కర్మ అని ఏడుస్తావు ఎందుకు? ఆ ఏడ్చేవాడిని వదిలేయండి. ఉన్నదంతా నీ లోపలే ఉంది, బయట ఏమీ లేదు. బయట మీకు కనిపించేదంతా మీ మనస్సు యొక్క కల్పితమే. మనస్సు నశిస్తే దృశ్యం నశిస్తుంది. దృశ్యం నశించిన వాడికి దుఃఖం లేదు. దృశ్యం కనిపిస్తూ ఉంటే అది నిన్ను బంధిస్తుంది కాని దృశ్యం లేకపోతే ఏమీ

లేదు. ఏదో జరిగిపోయింది, ఏదో జరిగిపోయింది అని ఊహించుకోవటం వలన మీకు అశాంతి వస్తోంది. ఏమీ జరగలేదు, ఏదో జరిగిపోయింది అని మీ మనస్సుకు అనిపిస్తోంది.

నీవు డబ్బుతోటి, గౌరవాలతోటి, దేహంతోటి తాదాత్మ్యం పొందుతున్నావు. ఇలా నీవు కానిదానితో తాదాత్మ్యం పొందుతూ ఉంటే నీవు ఏదిగా ఉన్నావో అది నీకు ఎలా తెలుస్తుంది. ప్రారబ్ధం ప్రకారం దేహం ద్వారా జరిగే సంఘటనలతో తాదాత్మ్యం పొందకండి, అలా మీరు తాదాత్మ్యం పొందకుండా ఉంటే మీలో ఎంత దుఃఖం ఉన్నా శాంతిగా మారిపోతుంది. సబ్జక్టును అర్థం చేసుకోకుండా మేము ఏదో చేస్తాము అంటే ఏదో చేయటం వలన ఏదో రావచ్చుకాని ఆత్మజ్ఞానం రాదు. మీ పనులు మీరు శ్రద్ధగా చేసుకోవటం, ఇతరుల గొడవలలో కలుగజేసుకోకుండా ఉండటం, ఆహారం విషయంలో, మాటల విషయంలో, తలంపుల విషయంలో జాగ్రత్తగా ఉండటం ఇలా మీ జీవితాన్ని మలచుకొంటారు అనుకోండి లోపల ఉన్న వస్తువు తనంతట తానుగా మీకు వ్యక్తమవుతుంది. మనలో అంతర్యామిగా దైవం ఉన్నాడు. దైవం అంతర్యామిగా లేకుండా ఏదేహం ఈ భూమి మీదకు రాదు. మనోదేహములతో తాదాత్మ్యం వలన లోపల ఉన్న వస్తువు నీకు ఎరుకలోనికి రావటం లేదు, అంటే తప్పడు తాదాత్మ్యం వలన వస్తువు అనుభవంలోనికి రావటం లేదు. మీరు సబ్జక్టును శ్రద్ధగా శ్రవణం చేయండి, ఇంటి దగ్గర మననం చేసుకోండి, మీకు ఆత్మలబ్ధి కలుగుతుంది. అంటే శ్రవణ, మననాలకు అంత శక్తి ఉంది. నేను మీ దగ్గర మాటలు వింటున్నాను, నాకు ఏమీ తెలియటం లేదు అని ఒక భక్తుడు భగవాన్‌తో అంటే, తెలియటం లేదు అని ఎవరు అంటున్నారు అని భగవాన్ అడిగారు. నేను అంటున్నాను అన్నాడు. ఆ నేనే నకిలీ నేను, అది భూతంలాంటిది. దాని దగ్గర మనం జాగ్రత్తగా ఉండాలి. నీవు మంచి పనులు చేయటం వలన లోపల ఉన్న నకిలీ నేను పెరుగుతూ ఉంటే ఆ మంచి పనులు అన్నీ దండగే. వాటి వలన నీకు బయట గౌరవం వస్తుంది కాని లోపల కుళ్ళిపోతావు. సాధన అంటే గదిలో తలుపులు వేసుకొని కూర్చోవటం కాదు. శరీరం, మాట, మనస్సు వీటిద్వారా నేను పెరగకుండా చూసుకోవాలి, అదే సాధన. మనం చేతితో చేసే పని, మన మాట, మనకు వచ్చే ఆలోచనలు దేహాభిమానాన్ని పెంచకూడదు. ఈ మూడింటి ద్వారా దేహాభిమానం నశించేలాగ చూసుకోవాలి. మీ ఇష్టాన్నిబట్టి, మీ అలవాట్లను బట్టి జపధ్యానములు చేసుకోండి. కాని త్రికరణాల ద్వారా నేనును తొలగించుకోవటానికి ప్రయత్నం చేయండి. మీరు చేసే సత్కర్మ ద్వారా కూడా నేను పోవాలి. మీరు చేసే సత్కర్మ వలన నేను పెరుగుతూ ఉంటే దాని వలన కూడా ప్రయోజనం లేదు.

మన శరీరం ఒక కాలంలో వచ్చింది, ఇంకో కాలంలో పోతుంది. అసలు వస్తువు

మనో దేహములకు, కాలానికి, లోకానికి అతీతం. దానికి ఒక కాలంలో ఉండి, ఇంకో కాలంలో లేకపోవటం అంటూ లేదు. మంచి చెడ్డలు కూడా నిజం కాదు. ఒక మంచివాడు చెడ్డవాడు అవ్వవచ్చు, చెడ్డవాడు మంచివాడు అవ్వవచ్చు. ఇవి అన్నీ అలవాట్లే కదా, ఇవి అన్నీ మనస్సుకు సంబంధించిన విషయాలు. మన ఋషులు ఎంత బుద్ధిమంతులు అంటే మా తెలివితేటల వలన ఇవి అన్నీ కనుక్కోలేదు, భగవంతుడు మాకు తెలియపరిస్తే తెలుసుకొని మీకు చెపుతున్నాము అంతే అన్నారు. మనం ఏమి చేస్తాము అంటే ఎవరో వంతెన కడితే మనమే కట్టాము అంటాము, ఎల్లమ్మ మంచిపని చేస్తే ఆ పని మనమే చేసాము అంటాము, మన పరిస్థితి ఇలా ఉంది. మీరు చేసే మంచిపనుల వలన గాని, మీరు మాట్లాడే మంచిమాటల వలన గాని, మీకు వచ్చే మంచి ఆలోచనల వలన గాని దేహగతమైననేను తగ్గాలి. లోపల అజ్ఞానం పెట్టుకొని నీవు ఏవో మంచిపనులు చేసినా దాని వలన పుణ్యం రావచ్చు. పుణ్యం సుఖరూపంలో ఖర్చు అయిపోతుంది. మీరు సుఖాన్ని పొందారు అనుకోండి మరల ఆ సుఖాన్ని ఎలా పొందుదామని చూస్తారు. మనస్సుకు భోగ ప్రవృత్తి ఉన్నంతకాలం వాడు యోగి అవ్వలేడు.

దేహము నేను అనే తలంపు అది ఒక ముడి. ఆ ముడిని నీ తెలివితేటల వలన విప్పకోలేవు. దానికి ఈశ్వరానుగ్రహం ఉండాలి, గురువు సహాయం ఉండాలి. ఆ ముడివిడిపోయే వరకు మనం ఈశ్వరుని పాదాలను విడిచిపెట్టకూడదు. అందుచేత మనం లోకజ్వరం తగ్గించుకోవాలి. లోకంలో ఉన్న డొల్లతనం, అల్పత్వం మనకు తెలిస్తే మనస్సు అటు ప్రయాణం చేయటం మానివేస్తుంది. ఎక్కడో ఏదో ఉంది అనుకొంటే మనస్సు అక్కడికి పరుగెడుతుంది. లోకంలో కనిపించే అనుబంధాలు కూడా అబద్ధం. అంతా మనోకల్పితం. ఉన్నదంతా నీ హృదయంలోనే ఉంది. కాని బయట ఏదో ఉందని అనుకోవటం వలన నీ మనస్సు చలిస్తోంది. మనస్సు చలించిన తరువాత దానిని నిగ్రహించుకోవటం కంటే అసలు మనస్సుకు చాపల్యం రాకుండా చూసుకోవాలి. మనిషి అవసరం ఉండి చేసే పనులకంటే మనోచాపల్యం వలన ఎక్కువ పనులు చేస్తాడు. మనోచాపల్యం వలన తెచ్చిపెట్టుకొన్న అలవాట్లను అవసరాలు అనుకొంటున్నాము. అవి అవసరాలు కాదు అవి అలవాట్లు, ఇవి మనోచాపల్యం వలన వస్తున్నాయి అని మనకు తెలియటం లేదు. నీకు తెలిసినా, తెలియకపోయినా ఈశ్వరుడు నీ హృదయంలోనే ఉన్నాడు. ఆయన అనుభవంలోనికి రాకుండా ఏ వాసనలు, ఏ అలవాట్లు మనకు అడ్డు వస్తున్నాయో తెలుసుకొని, వాటిని తొలగించుకోవటానికి ప్రయత్నం చేయాలి, అదే సాధన. దైవానుగ్రహం వలన లోపల ఉన్న సుఖం, శాంతి నీకు అనుభవంలోనికి వస్తే ఇంక ఈ లోకంతోటి, దేహంతోటి, ప్రకృతితోటి

నీకు పనిలేదు. సుఖస్వరూపం పొందిన వాడికి చావుకి జీవితానికి మధ్య బేధం పోతుంది. ఈ మాటలు అన్నీ అనుభవైకవేద్యం, ఋషులు వారి అనుభవంలో నుండి తీసి చెప్పిన మాటలు. అదృష్టం కొన్ని సంఘటనలు తీసుకొని రావచ్చు, దురదృష్టం కొన్ని సంఘటనలు తీసుకొని రావచ్చు. ఇవి అన్నీ మనస్సుకు సంబంధించినవే, వీటితో తాదాత్మ్యం పొందవద్దు. ఇతరుల గొడవ నీకు అనవసరం, నీవు కాని దానితో తాదాత్మ్యం పొందవద్దు. నీ దుఃఖానికి, అశాంతికి నేను అనే తలంపు కారణం. నేను అనే తలంపు నీ లోపల నుండే వస్తోంది. నేను అనే తలంపుకే ఇతర తలంపులు వస్తున్నాయి. నేను అనే తలంపు ఎక్కడ నుండి అయితే పుట్టి వస్తోందో అక్కడే పరమాత్మ ఉన్నాడు. నేను అనే తలంపును పట్టుకొని దానిని ఉపసంహరించి దాని మూలంలోనికి పంపితే, అది నశిస్తుంది. అప్పుడు పరమాత్మ తానుగా వ్యక్తమవుతాడు. దేహం, లోకం, ప్రకృతి, మనస్సు ఇవి అన్నీ జడవస్తువులే. ఈ జడవస్తువులను కదపటానికి ఒక చైతన్యం ఉండాలి. ఆ చైతన్యాన్ని మనం దేవుడు అని పిలుస్తున్నాము. దానికి ఒక రూపం, నామం పెట్టి గుడి కట్టి ఆరాధిస్తున్నాము. ఈ సృష్టినంతా నడిపేది చైతన్యమే. మనం బొమ్మలం ఆడించేది చైతన్యమే, ఇంక నీవు ఎక్కడ ఉన్నావు. ఈ విషయాలను అర్థం చేసుకోవటానికి కొంత సమయం అవసరం. మనకు సహనం లేదు ఇంక ఈ విషయాలు ఎలా తెలుస్తాయి. సహనం లేకుండా హృదయం యొక్క లోతులు పెరగవు. ఉన్నది లేనట్లుగా, లేనిది ఉన్నట్లుగా నీకు కనిపిస్తోంది, అదే మాయ. ఉన్నది ఉన్నట్లుగా నీకు ఎరుకలోనికి వచ్చేవరకు లేనిది ఉందని ప్రతిజన్మలోనూ అనుకొంటూనే ఉంటావు. పరమేశ్వరుని అనుగ్రహం వలన, గురువు సహాయం వలన నీ కళ్ళు జ్ఞానంవైపుకు తెరువబడాలి, లేకుండా నీ మొఖం జ్ఞానం వైపుకు తిరుగదు.

అజ్ఞానం అనే చీకటిని తొలగించేవాడే గురువు. జీవుడిలో ఉన్న అజ్ఞానాన్ని భంగం చేసేవరకు ప్రతిజన్మలోను గురువు వాడిని వెంటాడుతూనే ఉంటాడు. మనం నేను, నేనుఅంటాము కదా, ఇది అజ్ఞానంలో నుండి వచ్చిన పిల్లకాయే, మనం దానిని వేసుకొని తిరుగుతున్నాము. మిమ్మల్ని ఎవరైనా విమర్శిస్తే కంగారుపడుతున్నారు అంటే మీకు ఆత్మవిశ్వాసం లేక అలా కంగారుపడతారు. విజయవాడ నుండి ఒకరు చలంగారి దగ్గరకు అరుణాచలం వచ్చారు. మిమ్మల్ని వారు అలా విమర్శించారు, ఇలా విమర్శించారు అని చలం గారితో వచ్చిన ఆయన చెపుతున్నాడు. కాని చలంగారిలో ఏమీ వికారం కనిపించలేదు, చాలా ప్రశాంతంగా ఉన్నారు. ఆయన వెళ్ళిపోయిన తరువాత చలంగారిని నేను అడిగాను. ఆయన చాలా కబుర్లు చెప్పారు కాని మీలో ఏమీ వికారం కనబడటం లేదు అని అడిగాను. నన్ను విమర్శించిన వారి సంగతి నాకు తెలుసు, వారు అందరూ దొంగలు అని చెప్పారు.

వారు దొంగలు అని తెలిసినప్పుడు నాకు వికారం ఎందుకు? వారు పెద్దమనుషులు అయితే ఎందుకు విమర్శించారని ఆలోచించాలి. వారు దొంగలు అని తెలిసినప్పుడు నాకు వికారం ఎందుకు జిన్నూరు రాజుగారు అన్నారు. మీకు ఆత్మవిశ్వాసం ఉంటే, మీ నిదానంలో మీరు ఉంటే ఎవరు ఏమి అనుకొన్నా మీకు ఏమీ అనిపించదు. మీకు ఆత్మవిశ్వాసం లేదు అనుకోండి వారు ఏమి అనుకొంటున్నారు, వీరు ఏమి అనుకొంటున్నారు అనిపిస్తుంది, అది మీ మనస్సు యొక్క బలహీనతకు గుర్తు. ఎప్పుడూ మీరు ఆత్మవిశ్వాసం పోగొట్టుకోవద్దు. లోకంలో ఉన్న చాలా విమర్శలకు అసూయ కారణం.

లోకాన్ని ఉద్ధరిస్తాము అని చాలామంది చెప్పి చెప్పి చనిపోయారు కాని లోకం మాత్రం అలాగే ఉంది. నువ్వు ఎవడవురా లోకాన్ని ఉద్ధరించటానికి. నువ్వు పుట్టకముందు ఈ లోకం ఉంది, నువ్వు చనిపోయాక కూడా ఈ లోకం ఉంటుంది. ఈ లోకానికి ఎవడు ప్రాణం పోసాడో వాడే ఈ లోకం గొడవ చూసుకొంటాడు. నీ మాట, నీ ఇంద్రియాలు, నీ మనస్సు నీ స్వాధీనంలో లేవు. నువ్వు లోకాన్ని ఉద్ధరిస్తాను అంటావు ఏమిటి? నీకు తినటానికే తిండిలేనప్పుడు అన్నసత్రం పెడతానంటావు ఏమిటి? ఇవి అన్నీ కపటంతో కూడిన మాటలు, లోకాన్ని మోసం చేసే మాటలు. నిన్ను నీవు బాగుచేసుకోవటం మానేసి ఈ లోకం గొడవ ఎందుకు? ఇక్కడే మీరు అర్థం చేసుకోండి. ఒకవేళ మీరు లోకంలో మంచిపనులు చేసినా గొప్పలకోసం చేయకండి, మీరు బాగుపడటం కోసం చేయండి లేకుంటే వద్దు. మనలో ఉన్న వాసనలను, బలహీనతలను తొలగించుకోవటానికి మనం ఈ భూమి మీదకు వచ్చాము. ముందు నీవు వచ్చిన పని చూసుకో. మనస్సును బాగుచేసుకోవటానికే ఈ సమావేశాల ప్రయోజనం. బాగుపడిన మనస్సుకు అంతర్దృష్టి కలుగుతుంది. మనస్సు ఒకోసారి హృదయం వైపుకు వెళుతుంది, ఒకోసారి బయటకుపోతుంది. హృదయం వైపుకు మనస్సు వెళ్ళినప్పుడు అది శాంతిని ఇస్తుంది, బయటకు వెళ్ళినప్పుడు అశాంతిని పోగుచేస్తుంది. మనస్సు అంతర్ముఖం అవుతోంది అనుకో నేను చెప్పే మాటలను మనస్సు పట్టుకొంటుంది, ఆ మాటల విలువ, అర్థం దానికి తెలుస్తాయి. మనస్సు బాహ్యాముఖమవుతూ ఉంటే నేను కోటిసార్లు చెప్పినా ఆ మాటలు అర్థంకావు, ఆ మాటలను అది పట్టుకోదు. ఆ మాటలు చెప్పేటప్పుడు నీ మనస్సు లోచూపు కలిగి ఉంటే సడన్‌గా పట్టుకొంటుంది, ఆ మాటలు మీ జీవితాన్ని మార్చేస్తాయి. బాహ్యాముఖంగా ప్రయాణం చేసే మనస్సుకు గురువు యొక్క మాట విలువ తెలియదు, సాక్షాత్తు ఈశ్వరుడు ప్రక్కన కూర్చొన్నా ఆయనను అర్థం చేసుకోలేదు, పట్టుకోలేదు. మనస్సు పల్చబడుతూ ఉంటే దాని మూలం వైపుకు జరుగుతూ ఉంటుంది. అలా జరిగి జరిగి మనస్సు దాని మూలాన్ని చూసిన వెంటనే అది నశిస్తుంది, నీవు ఏదిగా

ఉన్నావో దాని తాలూక ఎరుక నీకు కలుగుతుంది, అది నీ కడసారి జన్మ. మాటలలో ఏముంది, గురువు యొక్క అనుగ్రహంలో, ఆయన దయలో అంతా ఉంది. నది వెళ్లి సముద్రంలో ఎలా ఐక్యం అవుతుందో అలాగ నీ మనస్సు వెళ్లి హృదయంలో ఐక్యం అవ్వాలి, అదే నీ జీవిత గమ్యం. పూర్వజన్మలు, రాబోయే జన్మలు ఆ గొడవలోనికి వెళ్లవద్దు. ఇవి అన్నీ మనస్సుకు సంబంధించిన గొడవలు, మనస్సు నీవు కాదు. నీవు ఏదిగా ఉన్నావో దానికి చావులేదు, దానికి పుట్టుకలేదు. మీరు ఆ గొడవలలో ఉండండి. మీ దృష్టి, మీ శక్తి అంతా అక్కడ కేంద్రీకరించండి. మీరు చిల్లరగొడవలలోనికి వెళ్లవద్దు. వాటిలోనికి వెళితే మీ పతనం ప్రారంభమవుతుంది. ఒకవేళ మీకు జన్మ వచ్చినా, రోజులు బాగా వెళ్లిపోతున్నా, మీకు సన్మానాలు ఊరేగింపులు చేస్తున్నా మీరు వేయి సంవత్సరాలు బతుకుతారా? ఈలోకం లోనికి వచ్చినందుకు ఎంతోకొంత బాగుపడకపోతే నీవు జీవించిన జీవితం అంతా వృథా.

ఇద్దరు భక్తులు కూర్చొని ఉంటారు, నారదుడు అక్కడకు వస్తాడు. నీవు ఎక్కడనుండి వస్తున్నావు అని వారు అడుగుతారు. వైకుంఠం నుండి అని నారదుడు చెప్పాడు. అక్కడ నారాయణుడు ఏమి చేస్తున్నాడు అని అడిగారు. ఒంటెలను, ఏనుగులను సూదిబెజ్జంలో నుండి లాగుతున్నాడు అని చెపుతాడు. ఒక భక్తుడు ప్రశాంతంగా ఆ మాటలు విని సంతోషించాడు. వాడి ఉద్దేశ్యం ఏమిటి అంటే దేవుడికి ఏదైనా సాధ్యమే. ఇంకో భక్తుడు ఏమన్నాడు అంటే దేవుడు అయినా ఒంటెలను సూదిబెజ్జంలో నుండి ఎలా లాగుతాడు అన్నాడు. అప్పుడు నారదుడు ఏమి చెప్పాడు అంటే ఇద్దరూ భక్తులేకాని వాడికి విశ్వాసం ఉంది, నీకు విశ్వాసం లేదు కాబట్టి ఇటువంటి ప్రశ్నలు వస్తున్నాయి అన్నాడు. వాడిలా నీవు కూడా విశ్వాసం పెంచుకో, బాగుపడతావు అని చెప్పటానికే వచ్చాను అన్నాడు నారదుడు. మీరు ఎవరికైనా పది రూపాయలు ఇచ్చారు అనుకోండి. నేను ఇచ్చాను అని మీరు అనుకొంటున్నారు కదా. మీకు ఎవరు ఇచ్చారు. ఆ డబ్బు భగవంతుడికి తెలియకుండా వచ్చిందా? ఇక్కడ ఒకటి మీరు అర్థం చేసుకోవాలి. భగవంతుడు మనకు ఇచ్చినదే మనం భగవంతుడికి ఇస్తున్నాము అని మనకు తెలిస్తే మనస్సు అణిగిపోతుంది. ద్వితీయం అంటూ ఏమీ లేదు. భగవంతుడి లీల ఎలా ఉంటుంది అంటే ఇప్పుడు మామిడి పండ్లు రోజులు కదా. చెట్టును పింది తయారవుతున్నప్పుడే అది ఎవరి నోటికి వెళ్లాలో రాసిపెట్టి ఉంచుతాడు. నేను చెప్పిన మాటలు నూటికి నూరుపాళ్ళు అబద్ధం అని మీకు అనిపిస్తుంది. మామిడిపండు బజారుకు వెళ్లి, అక్కడ ఎవడో కొనుక్కొంటే అలా చేతులు మారుతూ దానికి ఎవడు ఓనరో వాడి నోటి దగ్గరకు వెళ్లేవరకూ అలా జారిపోతూ ఉంటుంది, అది భగవంతుడి యొక్క లీల. ఈశ్వరప్రణాళిక ప్రకారం అది ఎవడి నోటిలోనికి వెళ్లాలో అక్కడికి చేరేవరకు ఆగదు, అది

కూడా మనచేతిలో లేదు. కొంతమంది తిండి కూడా తినకుండా సంపాదిస్తారు, తరువాత ఎవడో వచ్చి దానిని అనుభవిస్తాడు. వారు తిందామన్నా తినలేరు ఎందుచేతనంటే దానికి వాడు ఓనరు కాదు. మీ మనస్సు హృదయం వైపుకు వెళ్ళేటట్లు చూసుకోండి. మీ మనస్సును ఎక్కువ కాలం హృదయంలో నిలబెట్టి ఉంచితే మీకు తెలియకుండానే మీ అలవాట్లు, మీ మనస్సులో ఉన్న బలహీనతలు రాలిపోతాయి, మీరు పవిత్రులవుతారు. మీకు సుఖం అందుతుంది. ఇంత సుఖం, శాంతి నా జీవితంలో అనుభవించ గలుగుతున్నానా అని మిమ్మల్ని చూసి మీరే ఆశ్చర్యపోతారు. పరిసరాల పట్ల, వ్యక్తుల పట్ల మీ దృక్పథం మారిపోతూ ఉంటుంది. పూర్వం మీ అత్తగారు మిమ్మల్ని ఏమైనా అన్నారు అనుకోండి, వాటిని జ్ఞాపకం పెట్టుకోవద్దు. మీ అత్తగారు ఇలా అన్నారు అని మీకు జ్ఞాపకం వస్తూ ఉంటే, ఆవిడ మీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలనిపిస్తుంది. ప్రతీకారం తీర్చుకోవటానికి ప్రయత్నం చేస్తూ ఉంటే కర్మ చుట్టుకొంటుంది. ఆ విషయం మర్చిపోతే ఏమీ లేదు, కర్మ అనుభవించనక్కరలేదు అంటున్నారు భగవాన్. గతం మర్చిపోండి అని భగవాన్ చెపుతూ ఉంటే మరి ఇప్పుడు 20 సం॥లు బతుకుతాను అనుకోండి ఏదో కర్మ చేస్తాను కదా, మరి ఈ కర్మ మాట ఏమిటి అని అడుగుతున్నాడు. ఆ కర్మ ఎలా పోతుందో ఈ కర్మ కూడా అలాగే పోతుంది. రేపుకు ఈ రోజు నిన్న అవుతుంది. అలానే భూతకాలం మర్చిపోయేకొలది భవిష్యత్కాలం భూతకాలం అవుతుంది. ఆ కర్మ పోయినట్లే ఈ కర్మపోతుంది అప్పుడు నీవు మిగులుతావు. అప్పుడు ఉన్నదే శాంతి, ఉన్నదే ఆనందం.

ఆ పని చేయండి మీకు పుణ్యం వస్తుంది, ఈ పని చేయండి మీరు స్వర్గానికి వెళతారు అని ఇటువంటి మాటలు చెపుతూ ఉంటే వినేవాడికి ఇష్టంగా ఉంటుంది కాబట్టి చెప్పేవాడు చెపుతాడు. మీరు ఎలా చెపితే సంతోషిస్తారో అలా చెపుతున్నారు కాని మిమ్మల్ని ఎక్కడకు తీసుకొని వెళ్ళాలో వారికి తెలియదు, మిమ్మల్ని ఎక్కడికి తీసుకొని వెళ్ళాలో ఒక్క గురువుకే తెలుసు. మిమ్మల్ని ఎక్కడికి తీసుకొని వెళితే ఆనందం మీకు అందుతుందో అది తెలుసుకోకుండా మిమ్మల్ని ఉబ్బించే మాటలు, మిమ్మల్ని నరకానికి తీసుకొని వెళ్ళే మాటలు ఎందుకు? తాత్కాలికంగా సంతోషం కలిగించే మాటలు మేము చెప్పకూడదు, అలా చెపితే మీరు దారి తప్పిపోతారు. మీకు ఉన్న సంస్కారాలు, వాసనలు పూర్తిగా వేరుతో సహానశిస్తేనే మీకు శాంతిస్థిరపడుతుంది. లోపల వాసనాక్షయం అవ్వకుండా మధ్యలో శాంతి కలిగినా నిలబడదు. మీరు అందరు ఆత్మజ్ఞానానికి వారసులే. ఎప్పుడో చనిపోయిన తరువాత కాదు, ఈ జన్మలోనే ఇప్పడే ఇక్కడే శాంతిని పొందుతారు. ఇంతతొందరగా నేను సుఖాన్ని, శాంతిని అనుభవిస్తానని నేను అనుకోలేదు అని మీరు అనుకొనేరోజు వస్తుంది. ఎప్పుడో

వస్తుందనుకొన్నది అప్పడే వచ్చేసింది ఏమిటి? ఎక్కడో వస్తుందనుకొన్నది ఇక్కడే వచ్చేసింది ఏమిటి? అని మీకు అనిపిస్తుంది. అలా అనిపించటమే కాదు మిమ్మల్ని చూసి మీరు ఆశ్చర్యపోతారు. మీరు ఎంత తెలివైన వారు అయినా, ఎంత చదువుకొన్నా మీ మనస్సుకు లోచూపు కలిగినప్పడే నేను చెప్పేమాట బరువు మీకు తెలుస్తుంది, బాహ్యముఖమవుతున్న మనస్సుకు ఆ మాట యొక్క బరువు తెలియదు. ఆత్మజ్ఞానం యొక్క వైభవం గురించి శ్రవణం చేసి ఉంటే దానిని పొందాలనే బుద్ధి కలుగుతుంది. కనీసం శ్రవణం లేకపోతే పొందాలనే బుద్ధి ఎలా కలుగుతుంది. శ్రవణం చేయటం వలన నీవు ఏది పోగొట్టుకోవాలో తెలుస్తుంది. మననం చేయటం వలన పోగొట్టుకోవలసింది పోగొట్టుకొంటారు. శ్రవణం చేయటం వలన మీరు ఏదైతే కాదో మీకు తెలుస్తుంది, మననం వలన కాని దానిలోనుండి విడిపోతారు. శ్రవణం, మననం వలన మీరు పొందవలసింది ఏదో పొందుతారు, మీకు ఆత్మలాభం కలుగుతుంది. ఎవరో చేస్తున్నారని మనం కాని పనులు చేయటానికి మనం సిద్ధమవ్వకూడదు. నో అని చెప్పేచోట నో అని చెప్పాలి. ఎవరో ఏదో చేసారని మీరు చేయవద్దు. మనకు నచ్చిన పని చేసి ఊరుకోవాలి. ఎవరో చేసారని మనం చేస్తే మనకు శాంతి రాదు, అశాంతి మిగులుతుంది. అనుకరణ వద్దు. అనుకరణ భయానికి గుర్తు. పూర్వజన్మల గొడవ, రాబోయే జన్మల గొడవ వద్దు, అవి నిజం కాదు. మీ హృదయంలో ఒక సత్యం ఉంది. దానిని అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవటానికి సర్వవిధముల ప్రయత్నం చేయండి. అది మాత్రమే మిమ్మల్ని ప్రకృతిలో నుండి విడిపించగలదు. అది మాత్రమే మీకు మోక్షసుఖాన్ని ప్రసాదించగలదు.

(సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 18-04-07, చిలుకూరు)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా!

జ్ఞానం ఎప్పడూ ఉంది. మన మనస్సు నిర్మలం అయితే, నిశ్చలం అయితే, పవిత్రమైతే అది జ్ఞానంలో ఐక్యమవుతుంది. సూర్యుడిని, సూర్యరశ్మిని వేరుచేయలేరు అలాగే ఆత్మజ్ఞానాన్ని, మోక్షాన్ని వేరుచేయలేరు. ఒక్క ఆత్మజ్ఞానానికే మోక్షం సాధ్యం. మధ్యలో వచ్చినవి మధ్యలోనే పోతాయి. ఎప్పడూ ఉండేదే ఉంటుంది, అదే చైతన్యం, అదే ఆత్మ. శరీరాలు, గౌరవాలు, పదవులు, సంపదలు మధ్యలో వచ్చినవి మధ్యలోనే పోతాయి. ఇలా మధ్యలో వచ్చిన వాటిని చూసుకొని విర్రవీగకూడదు, అవి నిలబడవు. ప్రతీ మనిషికి సుఖం, శాంతి కావాలి. మన ప్రాణం, మనస్సు హృదయంలో ఐక్యమైతే మనం కోరుకోవటానికి ఏమి మిగలదు. చైతన్యంలో నుండి మనస్సు వచ్చింది, మనస్సులో నుండి ప్రాణం వచ్చింది. ప్రాణం మనస్సులో అణిగిపోతే, మనస్సు హృదయంలో అణిగిపోతే ఇంక పునర్జన్మ లేదు. ప్రాణం, మనస్సు హృదయంలో